

Sygn. akt VII U 1559/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: Beata Gawrońska

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2015 r. w Warszawie

sprawy M. Ł. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. Ł. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 6 listopada 2013 roku, znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 6 listopada 2013 roku, znak: (...) w ten sposób, iż przyznaje odwołującemu M. Ł. (1) prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 14 maja 2013 r. na stałe.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony M. Ł. (1) w dniu 16 lipca 2014 r. złożył do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 06 listopada 2013 r. znak: (...) odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, iż stan jego zdrowia pogorszył się w znacznym stopniu, co powoduje całkowitą niezdolność do pracy (odwołanie k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 13 sierpnia 2014 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Organ rentowy wskazał, iż ubezpieczony w dniu 02 września 2013 r. złożył wniosek o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy. Niezdolność do pracy odwołującego powstała w dniu 21 kwietnia 2004 r. Odwołujący nie udowodnił okresu składkowego i nieskładkowego w wymiarze co najmniej 25 lat, co umożliwiłoby przyznanie prawa do świadczenia. Zdaniem organu rentowego ubezpieczony udowodnił jedynie 21 lat, 1 miesiąc i 2 dni okresów składkowych i nieskładkowych (odpowiedz na odwołanie k. 12).

Sąd Okręgowy Warszawa- Praga w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

M. Ł. (1), urodzony w dniu (...), ostatnio zatrudniony na stanowisku ochroniarza (w okresie od 2007 roku do maja 2013 r.,) w dniu 02 września 2013 r. złożył wniosek o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy.

Na mocy orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 20 września 2013 r., M. Ł. (1) został uznany za trwale całkowicie niezdolnego do pracy od kwietnia 2004 r. Przed 2013 r. odwołujący składał wnioski o rentę. Wówczas został uznany za częściowo niezdolnego do pracy, okresowo od 21 kwietnia 2004 r. do kwietnia 2006 r. Następnie orzeczeniem z dnia 07 sierpnia 2006 r. ZUS ustalił, iż M. Ł. (1) jest całkowicie niezdolny do pracy okresowo od 21 kwietnia 2006 r. do sierpnia 2007 r. Po tym okresie odwołujący ponownie podjął zatrudnienie na stanowisku pracownika ochrony od 2007 r. do 2013 r.. Powyższy okres, tj. od 2007 r. do 2013 r. został przez ZUS zaliczony do okresu składkowego.

Po rozpoznaniu ww. wniosku ubezpieczonego z dnia 02 września 2013 roku, organ rentowy decyzją ZUS z dnia 6 listopada 2013 r. znak: (...) odmówił M. Ł. (1) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podkreślił, iż odwołujący nie ma prawa do renty, ponieważ niezdolność do pracy odwołującego powstała poniżej 18 miesięcy od ustania zatrudnienia. W ocenie organu rentowego ostatnie zatrudnienie odwołującego ustało 23 listopada 2000 roku (decyzja k. 89 a.s.).

Decyzję organu rentowego z dnia 6 listopada 2013 r. zaskarżył odwołujący, inicjując tym samym niniejsze postępowanie odwoławcze (odwołanie k. 2-3 a.s).

Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę, na mocy postanowienia z dnia 2 października 2014 r. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty kardiologa celem ustalenia czy odwołujący się jest zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności. Ponadto sąd wskazał aby biegły określił czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres oraz jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polegała (k. 31 a.s.).

Po zbadaniu odwołującego przez biegłego sądowego specjalistę z dziedziny kardiologii i wydaniu przez biegłego opinii sądowo – lekarskiej, Sąd Okręgowy ustalił, że odwołujący od kwietnia 2004 r. do kwietnia 2009 r. był częściowo niezdolny do pracy, przy czym od kwietnia 2006 r. do sierpnia 2007 r. była to niezdolność całkowita spowodowana dodatkowo leczeniem operacyjnym niestabilności mostka po (...). Obecnie odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy. Za datę pogorszenia stanu zdrowia oraz datę wystąpienia całkowitej niezdolności do pracy należy przyjąć datę hospitalizacji z powodu zaostrzenia niewydolności serca, tj. od maja 2013 r. Powodem powyższej niezdolności jest choroba wieńcowa stabilna (...), stan po zawale serca ściany przedniej i (...), niewydolność serca (...), nadciśnienie tętnicze, cukrzyca typu 2, niedoczynność tarczycy (na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu kardiologii K. S. z dnia 22 listopada 2014 r. k. 51).

Organ rentowy w dniu 13 lutego 2015 r. złożył stanowisko Głównego Lekarza Orzecznika II Oddziału ZUS w W. w którym przedstawiono stanowisko, iż nie można uznać daty określonej przez biegłego, tj. maja 2013 r. jako daty całkowitej niezdolności do pracy, gdyż z przyczyn oczywistych całkowita niezdolność do pracy powstać musiała wcześniej, a jej dokładnej daty nie da się ustalić. Zdaniem organu rentowego z pewnością od 21 kwietnia 2004 r. istniała u odwołującego w ciągu niezdolność do pracy z przyczyn kardiologicznych, niezależnie od jej stopnia (k. 61).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych, aktach rentowych odwołującego, a także w oparciu o opinię biegłego sądowego kardiologa bowiem naczelnne dysfunkcje organizmu ubezpieczonego znajdowały się w zakresie jego dziedziny specjalizacyjnej. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń sądu.

Sąd Okręgowy podzielił opinię biegłego lekarza kardiologa (k. 51-53 a.s). gdyż została wydana w oparciu o bezpośrednie badanie oraz wyniki badań odwołującego. Opinia ta jest wyczerpująca i sporządzona w sposób jasny i logiczny. Biegły lekarz K. S. jest specjalistą w dziedzinie kardiologii, posiadającym bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe.

Sąd Okręgowy uznał zgromadzony w sprawie materiał dowodowy za wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie zważył co następuje:

Odwołanie M. Ł. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 06 listopada 2013 r. znak: (...), jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań niniejszej sprawy Sąd Okręgowy wskazuje, iż elementem spornym postępowania było jednoznaczne określenie stanu zdrowia odwołującego w spornym okresie czasu oraz ustalenie, czy przysługuje mu prawo do świadczenia rentowego z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

W tym względzie zdanie Sądu uzasadnione jest odwołanie się do słusznej tezy wyrażonej w orzecznictwie, według której „postępowanie sądowe w sprawach dotyczących ubezpieczenia rentowego wszczynane jest w rezultacie odwołania jest w rezultacie odwołania wniesionego przez ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Ma więc ono charakter odwoławczy. Jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem - w aspekcie formalnym i materialnym decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Jest zatem postępowaniem kontrolnym. Badanie owej legalności decyzji i orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. Mówiąc inaczej - o zasadności przyznania lub odmowy przyznania świadczenia decydują okoliczności istniejące w chwili ustalania do niego prawa. Postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy. Biegli sądowi nie zastępują lekarza orzecznika ZUS. Zgodnie z posiadaną wiedzą specjalistyczną poddają ocenie merytorycznej trafność wydanego przez niego orzeczenia o zdolności wnioskodawcy do pracy lub jej braku”.

W myśl art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich w/w przesłanek. Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zasadnym jest przyznanie wnioskodawcy, spornego świadczenia z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na stałe.

W przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, iż odwołujący cierpi na liczne schorzenia w związku z czym nie jest w stanie wykonywać pracy zarobkowej. Biorąc pod uwagę ilość, rodzaj i zaawansowanie przewlekłych schorzeń, a także złe rokowania co do ich wyleczenia całkowita niezdolność do pracy ma charakter trwały, dlatego Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 14 maja 2013 r. na stałe.

Odnośnie ustalania terminu od jakiego Sąd uznał za zasadne przyznanie odwołującemu prawa do renty, to zastosowanie znajduje w tym zakresie art. 129 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Stosownie do treści w/w artykułu świadczenie wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Ogólną zasadą prawa emerytalno – rentowego jest, że świadczenia wypłaca się na wniosek zainteresowanego, poczynając od dnia powstania prawa do renty (tj. spełnienia w/w warunków ustawowych), lecz nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie.

Z art. 16 Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynika natomiast, że przywrócenie prawa do renty następuje ex lege w dacie ponownego powstania niezdolności ubezpieczonego do pracy w ciągu 18 miesięcy od powstania prawa przysługującego mu uprzednio, jeżeli prawo to ustało w skutek ustąpienia niezdolności do pracy. Sytuacja taka ma miejsce w przedmiotowej sprawie. Należy podkreślić, iż nie ma znaczenia, czy dochodzi do przywrócenia tego samego stopnia niezdolności do pracy.

W ocenie Sądu ZUS niezasadnie przyjął datę początkową trwałej i całkowitej niezdolności do pracy od 21 kwietnia 2004 r. Stanowi to bowiem sprzeczność wobec wcześniej wydanych decyzji i orzeczeń lekarzy ZUS. Co więcej odwołujący od 2007 r. podjął zatrudnienie wobec braku przeciwwskazań zdrowotnych w tym zakresie. Zgodnie z opinią biegłego sądowego całkowita niezdolność do pracy odwołującego powstała od maja 2013 r. na stałe. Ostatnie zatrudnienie poprzedzające uznanie odwołującego za całkowicie niezdolnego do pracy ustało 13 maja 2013 r., czyli poniżej 18 miesięcy określonych w art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z powyższym wobec przyjęcia jako daty początkowej powstania całkowitej niezdolności do pracy roku 2013 - w związku ze znacznym pogorszeniem stanu zdrowia w tym okresie, odwołujący spełnia wszystkie przesłanki do przyznania mu prawa do renty wynikające z art. 57 Ustawy.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.